

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2012 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Rączkowski (spr.)
Sędziowie:	SA Witold Franckiewicz SA Robert Wróblewski
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 roku

sprawy **A. C. (1)**

oskarżonej z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

R. C. (1)

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.; art. 229 § 3 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 czerwca 2012 roku sygn. akt III K 57/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. C. (1) w ten sposób, że z czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II(drugim) części dyspozytywnej eliminuje ustalenie „i trzymając w ręku niebezpieczne narzędzie w postaci noża groził mu uszkodzeniem ciała” oraz ustala, iż oskarżony zabrał pokrzywdzonemu 7 zł w miejsce przyjętej kwoty 20 zł, a także ustala, że oskarżony zabrał pokrzywdzonemu przedmioty o łącznej wartości około 100 zł, czyn ten kwalifikuje z art. 280 §1 k.k. i na podstawie art. 280 §1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 2(dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. stwierdza, iż straciła moc kara łączna pozbawienia wolności,

III. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. C. (1),

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. łączy orzeczone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierza R. C. (1) karę łączną 2(dwóch) lat i 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu R. C. (1) okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 04 września 2011 r. do 07 listopada 2011 r.

VI. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonej A. C. (1),

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. i adw. I. D. po 600 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu przed sądem odwoławczym oraz po 138 zł tytułem zwrotu VAT,

VIII. zwalnia oskarżonych od zwrotu wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz od opłaty: A. C. (1) za drugą instancję, a R. C. (1) za obie instancje, zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Psie Pole oskarżył A. C. (1) o to, że:

I. w dniu 25 sierpnia 2011 r. we W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. C. (1), zabrała w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. (...), plusfon i pieniądze w kwocie 20 zł. o łącznej wartości 100 zł. po uprzednim wpuszczeniu do mieszkania należącego do L. R. C., który przewrócił na podłogę L. M. (1), nakrył go ubraniami, usiadł na nim i trzymając w rękach niebezpieczne narzędzie w postaci noża groził mu uszkodzeniem ciała

tj.o czyn z art. 280 § 2 k.k.

R. C. (1) został oskarżony o to, że:

II. w dniu 25 sierpnia 2011 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) dokonał rozboju na osobie L. M. (1) w ten sposób, że zażądał od niego wydania pieniędzy, następnie przewrócił go na podłogę i nakrył jego twarz ubraniami, po czym usiadł na nim i trzymając w ręku niebezpieczne narzędzie w postaci noża groził mu uszkodzeniem ciała, a następnie przeszukał kieszenie spodni pokrzywdzonego i mieszkanie skąd zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci: telefonu komórkowego N. (...), plusfonu oraz pieniędzy w kwocie 20 zł. tj. przedmioty o łącznej wartości 100 zł. przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 4 września 2011 r. we W. znieważał słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariusza policji KMP we W. st. sierż. P. T.

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

IV. w dniu 4 września 2011 r. we W. aby skłonić funkcjonariuszy policji KMP we W. w osobach st. sierż. P. T. i mł. P. J. do naruszenia przepisów prawa, a mianowicie do tego aby uwolnili go z kajdanek i wypuścili z radiowozu, po zgodnym z prawem zatrzymaniu, obiecał udzielić im korzyść majątkową i przekazać kwotę 200,00 zł.

tj. o czyn z art. 229 § 3 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 czerwca 2012 r. o sygn. akt III K 57/12 :

I. uznał oskarżoną A. C. (1) za winną tego, że w dniu 25 sierpnia 2011 r. we W. pomogła R. C. (1) w dokonaniu rozboju na osobie L. M. (1), w ten sposób, że poprzez pozostawienie nie zamkniętych drzwi wejściowych, udostępniła mu wejście do mieszkania pokrzywdzonego, w konsekwencji czego R. C. (1) dostał się do mieszkania i doprowadził L. M. (1) do stanu bezbronności poprzez przewrócenie go na podłogę, nakrycie twarzy ubraniami, siedzenie na nim i groźenie uszkodzeniem ciała za pomocą noża, o którym A. C. (1) nie wiedziała, że będzie użyty, a następnie zaboru w

celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. (...), plusfonu i pieniędzy w kwocie 20 zł. o łącznej wartości 100 zł. na szkodę L. M. (1) tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. C. (1) karę 366 (trzystu sześćdziesięciu sześciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. uznał oskarżonego R. C. (1) za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2011 r. we W. dokonał rozboju na osobie L. M. (1) w ten sposób, że żądał od niego wydania pieniędzy, następnie przewrócił go na podłogę i nakrył jego twarz ubraniami, po czym usiadł na nim i trzymając w ręku niebezpieczne narzędzie w postaci noża groził mu uszkodzeniem ciała, a następnie przeszukał kieszenie spodni pokrzywdzonego i mieszkanie skąd zabrał w celu przywłaszczenia przedmioty w postaci: telefonu komórkowego marki N. (...), plusfonu oraz pieniędzy w kwocie 20 zł. tj. przedmioty o łącznej wartości 100,00 zł. tj. przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

III. uznał oskarżonego R. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznał oskarżonego R. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. I wobec oskarżonej A. C. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu R. C. (2) w pkt. II, III i IV wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej A. C. (1) na poczet orzeczonej wobec niej w pkt. I wyroku kary grzywny okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 30 sierpnia 2011 r. do dnia 28 lutego 2012 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. C. (1) na poczet orzeczonej wobec niego w pkt. VI wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 4 września 2011 r. do dnia 7 listopada 2011 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot na rzecz pokrzywdzonego L. M. (1) dowodów rzeczowych oznaczonych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/143/11 pod poz. 1-3 na k. 102 akt sprawy;

X. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł zwrot na rzecz oskarżonego R. C. (1) dowodu rzeczowego oznaczonego w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/143/11 pod poz. 4 na k. 1023 akt sprawy;

XI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. § 14 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt. 5 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 1.402, 20 zł. (jeden tysiąc czterysta dwa złote i dwadzieścia groszy) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonej A. C. (1);

XII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 i ust. 2 pkt. 5 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził

od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. D. kwotę 1.402,20 zł. (jeden tysiąc czterysta dwa złote i dwadzieścia groszy) brutto tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. C. (1);

XIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył **obrońca oskarżonej A. C. (1)** w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność (surowość) kary polegającą na wymierzeniu oskarżonej (prawie maksymalnego) 4 letniego okresu zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Stawiając powyższy zarzut obrońca oskarżonej wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez wymierzenie oskarżonej A. C. (1), krótszego okresu próby tj. zawieszenie wykonania kary pozbawienia na 2 lub 3 letni okres próby.

A nadto obrońca złożył wniosek o zasądzenie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. kosztów zastępstwa adwokackiego, tytułem nieopłaconej obrony z urzędu za przedmiotową instancję, w wysokości wg. norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego R. C. (1) zaskarżyła wyrok w punkcie II,IV i VI. Zarzuciła :

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk, przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, art. 5 § 2 kpk przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego art. 7 kpk i art. 410 kk, polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w aktach materiału dowodowego i w konsekwencji danie wiary dowodom nieprzekonywującym i wątpliwym;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na wadliwym ustaleniu, że oskarżony R. C. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 280 §2 kk (czynu opisanego w pkt. II wyroku) podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny w sprawie dawał jedynie podstawę do zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 280 § 1 kk oraz, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 229 § 3 kk i (czynu opisanego w pkt. IV wyroku) podczas gdy zgromadzony w aktach materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu łapownictwa;
3. rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt. II wyroku przez niezastosowanie względem oskarżonego R. C. (1) art. 60 § 2 i 6 pkt. 2 kk, pomimo że kara wymierzona w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za ten czyn jest niewspółmiernie surowa oraz rażącą surowość orzeczonej kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy bez zastosowania zasady pełnej absorpcji.

W skazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniosła o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w pkt. II przez przyjęcie, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk i wymierzenie mu za to kary pozbawienia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 280 § 1 kk, oraz zmianę wyroku w pkt. IV poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 229 § 3 kk, a także zmianę wyroku w pkt. VI poprzez wymierzenie oskarżonemu odpowiedniej kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji

ewentualnie

2. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. C. (1) zasługuje na częściowe uwzględnienie. Można zgodzić się z zarzutem obrazę wskazanych w apelacji przepisów postępowania karnego w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie drugim części dyspozytywnej skarżonego wyroku z wyjątkiem naruszenia art. 410 k.p.k. W myśl tego przepisu podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Obraza art. 410 k.p.k. zachodzi, gdy wyrokujący sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera

się tylko na części materiału ujawnionego. Dokonanie oceny materiału ujawnionego, nie-odpowiadającej interesowi procesowemu skarżącego, nie uchybia dyspozycji art. 410 k.p.k. Inną rzeczą jest prawidłowość oceny materiału dowodowego, co zapewne chciał zarzucić skarżący, a czym innym jest dokonanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia na dowodach nie ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Bezpośrednie dowody w sprawie dotyczące przestępstwa rozboju to wyjaśnienia A. C. (1) oraz R. C. (1) i zeznania pokrzywdzonego. Ze wskazanego materiału dowodowego w sposób nie budzący wątpliwości wynika, iż R. C. (1) przy pomocy swej matki A. C. (1) dokonał rozboju na pokrzywdzonym L. M. (1).

Sąd Apelacyjny dostrzega również zmienność wyjaśnień wskazanych wyżej oskarżonych jak i zeznań pokrzywdzonego. Zmienność treści w wyjaśnieniach oskarżonych to obrona przez nich linia obrony. Szczególnie widoczne jest to w wyjaśnieniach A. C. (1), która z szeregu podawanych przez nią okoliczności sama się wycofała, jak co do faktu obecności L. M. (2) w mieszkaniu pokrzywdzonego w czasie zajścia oraz udziału w zdarzeniu kolegi jej syna. Także podawane przez nią fakty co do braku zamaskowania jej syna w czasie zdarzenia zasługiwały na krytyczną ocenę w konfrontacji z zeznaniami pokrzywdzonego jak i wyjaśnieniami oskarżonego R. C. (1). Również Ł. P. nie potwierdziła wyjaśnień oskarżonej w zakresie kontaktowania się z oskarżoną w dniu zdarzenia.

Opis dokonania rozboju przez oskarżonego podany przez R. C. (1) i pokrzywdzonego L. M. (1) jest zbieżny z jednym wyjątkiem, a mianowicie co do użycia noża przez oskarżonego. I właśnie ta okoliczność w zakresie rozboju przypisanego oskarżonemu jest kwestionowana.

Oskarżeni konsekwentnie nie przyznawali się do użycia noża w czasie rozboju. To pokrzywdzony wskazał w swych zeznaniach na użycie i grożenie nożem przez oskarżonego. Nie ma dowodów, które w sposób niewątpliwy potwierdziłyby ten fakt. Z protokołu oględzin miejsca zdarzenia wynika/k. 6/, iż w pokoju przy meblościance ujawniono nóż kuchenny. Z opinii daktyloskopijnej natomiast wynika, iż na zabezpieczonym nożu nie ujawniono śladów nadających się do identyfikacji/k. 104/. Sąd Apelacyjny nie traci z pola widzenia zeznań L. M. (3) złożonych w toku postępowania przygotowawczego/k. 88/, w których podał, że wie od pokrzywdzonego o rozboju w czasie którego napastnik groził nożem. Przed sądem świadek wskazał, że o rozboju wie od Ł. P., która zatelefonowała do pokrzywdzonego. Po odczytaniu zeznań z postępowania przygotowawczego świadek podał, że nie pamięta czy składał takie zeznania. Także A. K. – wnuk pokrzywdzonego – wskazywał, iż dziadek mówił mu o grożeniu mu nożem w czasie rozboju. Powoływanie się na wskazane zeznania co do faktu użycia noża przez oskarżonego jest niemożliwe z dwóch powodów. Po pierwsze wskazani świadkowie podają tę okoliczność w oparciu o relacje pokrzywdzonego. A po wtóre relacja pokrzywdzonego nie jest w tym względzie spójna. Wskazała na tę okoliczność świadek Ł. P./ k. 368/.

Pokrzywdzony składając zeznania przed sądem nie potwierdził faktu użycia noża przez pokrzywdzonego. Zeznał on/k. 345v./, że nie widział żeby w trakcie zdarzenia C. używał noża. Dalej podał „ Ja nie czułem w czasie zajścia aby coś zimnego, metalowego mnie dotykało. Oskarżony go nie używał. Ja nie widziałem wszystkiego co robił napastnik, bo on siedział na mnie i dusił mnie tą poszewką, ale on nic nie miał w rękach oprócz tej poszewki. Nie mogę tego powiedzieć, że sprawca miał nóż bo tego nie widziałem. Ja nie wiem w jakich okolicznościach znalazł się ten nóż na podłodze. Nóż trzymam w kuchni, może coś nim wcześniej robiłem ” Przy takim materiale dowodowym, a zwłaszcza zeznaniach pokrzywdzonego, istotnie rodzi się wątpliwość co do możliwości ustalenia, że oskarżony w czasie rozboju używał noża. Nie można w sposób jednoznaczny rozstrzygnąć tej wątpliwości. A więc stosując zasadę obiektywizmu wyrażoną w art. 4k.p.k. oraz zasadę wyrażoną w art. 5§2k.p.k. w myśl której nie dające usunąć się wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego, należało wyeliminować z przypisanego oskarżonemu czynu ustalenie, iż w czasie rozboju R. C. (1) groził pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała przy pomocy noża.

Konsekwencją tej zmiany jest również zmiana kwalifikacji prawnej wobec R. C. (1) w zakresie przypisanego mu przestępstwa rozboju z art. 280§2k.k. na art. 280§1k.k. a także obniżenie orzeczonej kary pozbawienia wolności za ten czyn. Szerzej na ten temat będzie w dalszej części rozważań, a to w związku z zarzutem rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Nie można podzielić zarzutów apelacji podnoszących obrazę przepisów postępowania karnego oraz błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie czwartym części dyspozytywnej a zakwalifikowanego z art. 229§3k.k. Podstawę ustaleń w tym zakresie stanowią konsekwentne i spójne zeznania świadków : P. T. i P. J.. Sąd Apelacyjny, podobnie jak uczynił to Sąd Okręgowy, nie znajduje podstaw do krytycznej oceny zeznań wskazanych świadków. Tej oceny nie przekreśla fakt, że oskarżony nie miał przy sobie pieniędzy. Z zeznań wskazanych świadków wynika w jaki sposób oskarżony złożył obietnicę wręczenia 200 złotych. Przestępstwo łapownictwa czynnego dokonane jest w chwili ukończenia czynności sprawczej. Ma ono charakter formalny. Jest dokonane w chwili złożenia obietnicy udzielenia korzyści majątkowej. W ocenianej sprawie obietnica udzielenia 200 złotych była w zamian za zwolnienie w związku z zatrzymaniem osoby poszukiwanej z uwagi na podejrzenie popełnienia przestępstwa rozboju. W konfrontacji z zeznaniami wskazanych wyżej świadków sąd pierwszej instancji zasadnie dokonał krytycznej oceny wyjaśnień oskarżonego złożonych na okoliczność postawionego mu zarzutu.

Nie można podzielić również argumentacji zawartej w apelacji w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k./ tak SN w wyroku z dnia 13.04.2000 r., WA 5/00 – LEX/. Kara rażąco niewspółmierna to kara, która w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Pojęcie "rażącej niewspółmierności" zostało sprecyzowane w praktyce jako różnica "wyraźna", "bijąca w oczy" czy "oślepiająca".

Oskarżonemu wymierzono kary jednostkowe w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. A zatem brak jakichkolwiek podstaw do oceny, że wymierzono mu kary rażąco surowe. Zupełnie niezrozumiały jest wniosek o nadzwyczajne złagodzenie kary oskarżonemu. Brak przesłanek wskazanych w art. 60§2 k.k., które upoważniały by sąd do skorzystania ze wskazanej instytucji przy wymiarze kary. Dla poparcia tej oceny wystarczające jest wskazanie, iż oskarżony – urodzony (...) – był już sześciokrotnie karany, w tym trzykrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu. Wykonanie dotychczas orzekanych kar było oskarżonemu warunkowo zawieszane. Nie można także wyciągać zbyt daleko idących wniosków ze szkody wyrządzonej przestępstwem rozboju czy też wysokości korzyści osiągniętych z tego przestępstwa. Oskarżony zabrał tyle ile pokrzywdzony w chwili dokonanego rabunku miał. Była to korzyść, obiektywnie rzecz ujmując, niewielka. Stąd też wymierzono karę w minimalnej wysokości ustawowego zagrożenia

Brak również podstaw do orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji. Granice wymierzenia kary łącznej określa art. 86 k.k. stanowiąc, że ta kara winna być orzeczona w granicach pomiędzy najwyższą karą jednostkową, a sumą orzeczonych kar jednostkowych. Z istoty kary łącznej wynika, że może być ona wymierzona przy zastosowaniu zasad : absorpcji, kumulacji bądź też zasady asperacji. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazał na potrzebę badania związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami jako na okoliczność decydującą w głównej mierze o stopniu zastosowania jednej z wyżej wymienionych zasad przy wymiarze kary łącznej (wyrok SN z 25.10.1983 r. OSNKW 1984, nr 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 11.01.1986 r., OSNKW 1986, nr 10-11, poz. 128). Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy. W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największe – gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki stymulujące sprawę, rodzaj i formę winy itd. – tak też SA w Krakowie w wyrokach z 19.01.2005 r. II A Ka 274/04 oraz 19.10.2007 r. II A Ka 183/07 – LEX. A zatem ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami będzie przemawiać za zasadą absorpcji przy wymiarze kary łącznej. W przedmiotowej sprawie brak podstaw do oceny iż przypisane oskarżonemu przestępstwa charakteryzuje ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy. Zważyć należy, że te przestępstwa zostały popełnione przy zastosowaniu różnej motywacji, godzą one w różne dobra chronione oraz

dotyczą różnych osób pokrzywdzonych. A zatem brak podstaw do kształtowania kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji.

Apelacja oskarżonej A. C. (2) nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd orzekając warunkowe zawieszenie wykonania kary i określając wymiar okresu próby, winien uwzględnić prognozę kryminologiczną(im bardziej pozytywna tym krótszy okres próby), a także przewidywany czas potrzebny dla skutecznego oddziaływania na sprawcę. Miernikiem skuteczności tego oddziaływania jest przewidywane osiągnięcie wobec sprawcy celów kary/ tak też SN w wyroku z 6 listopada 1970 r., V KRN 419/70, OSNKW 1971, nr 2, poz. 26 oraz w wyroku z 21 marca 1980 r., RW92/80, OSNKW 1981, nr 5, poz.47/. Oskarżona jest osobą ur. (...) Nie była dotychczas karana. Jednakże nie należy tracić z pola widzenia roli oskarżonej w popełnionym przestępstwie oraz faktu, że była osobą bardzo zaufaną dla pokrzywdzonego. Dzięki temu zaufaniu została wpuszczona do mieszkania pokrzywdzonego. Celowo nie zamknęła drzwi mieszkania pomagając w ten sposób swemu synowi wejść do mieszkania pokrzywdzonego i dokonać rozboju. Mocno zawiodła w ten sposób zaufanie – 79 letniego pokrzywdzonego. To upoważnia do oceny, iż okres oddziaływania resocjalizacyjnego winien być dłuższy od wnioskowanego w apelacji. . A zatem Sąd Apelacyjny kierując się wskazanymi wyżej okolicznościami ocenia, iż oskarżona zasługuje na ustalenie wobec niej okresu próby określonego w zaskarżonym wyroku. Stąd też nie podzielono wniosku zawartego w apelacji.

A zatem Sąd Apelacyjny kierując się powyższym oraz treścią przepisu art. 437§1k.p.k. orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uzasadnia treść §14pkt 5 i §2ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.

Sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych orzekanych w postępowaniu odwoławczym mając na uwadze sytuację materialną tych oskarżonych(brak majątku, brak stałych dochodów). Podstawę prawną w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych stanowi art. 624§1k.p.k.